

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 7278

гр. София, 20.09.2022 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в закрито заседание на 20.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

като разгледа дело номер **9617** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 215 от ЗУТ.

Образувано е по жалба на К. Р. И. и Р. И. И. срещу Виза за проучване и проектиране на Многофамилна жилищна сграда в УПИ ХХХIV-1076, кв.160, м. „Г. глава“, издадена от Главния архитект на район „В.“ от 30.07.2018 г., издадена по преписка РВТ18-ГР94-2963 / 2018 г. с искане за прогласяване нищожността ѝ, евентуално отмяната ѝ като незаконосъобразна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като се запозна със събраните по делото писмени доказателства, в т.ч. изслушаната СТЕ и обсъди твърденията на страните приема следното:

Притежаваните от жалбоподателите вещни права върху УПИ ХХVII-195, кв.190, м.„Г. глава“ се установяват от приложените към жалбата нотариални актове за продажба /№185, том IX, дело №1460/80 година и №184, том ХХХIV, дело №6595/97 година.

С Разрешение за строеж №330/06.10.2000 г. на жалбоподателя Р. И. И. е разрешено изграждането на 4-етажна жилищна сграда и за общ.пералня-I и II етажи. В РС е вписана забележка, че важи за I-ви етап на жилищна сграда и обществена пералня.

С Удостоверение №79/12.04.2007 година на гл.архитект на Района, жилищна сграда и обществена пералня-I етап е въведена в експлоатация.

Преди всичко съдът следва да извърши проверка допустимост на жалбата, тоест основният спор е свързан с разрешаването на въпроса дали жалбоподателите са заинтересовани лица по см. на чл.131 от ЗУТ.

За установяване допустимостта на жалбата по делото е приета съдебно-техническа експертиза (СТЕ), която съдът кредитира досежно фактическите установявания.

В случая оспорената виза е издадена на 30.07.2018г, тоест преди изменението на чл. 131 ал.2 т.2 от ЗУТ, направено със ЗИД ЗУТ (обн. ДВ, бр. 16 от 23.02.2021 г.) при което отпада заинтересоваността на непосредствените съседи при предвидена промяна в застрояването в имотите, с които граничат. Според действащата редакция на нормата непосредствено засегнати от предвижданията на ПУП недвижими имоти са съседните имоти, когато се създава свързано застрояване между тях и имот или имоти, включени в обхвата на плана. Според трайната и непротиворечива практика на ВАС /О № 7509 ОТ 29.07.2022 Г. ПО АДМ. Д. № 5515/2022 Г., II ОТД. НА ВАС, О № 1365 ОТ 14.02.2022 Г. ПО АДМ. Д. № 12310/2021 Г., II ОТД. НА ВАС, О № 4546 ОТ 08.04.2021 Г. ПО АДМ. Д. № 3501/2021 Г., II ОТД. НА ВАС, О № 1717 ОТ 23.02.2022 Г. ПО АДМ. Д. № 901/2022 Г., II ОТД. НА ВАС, О № 462 ОТ 19.01.2022 Г. ПО АДМ. Д. № 12403/2021 Г., II ОТД. НА ВАС и др./ тази разпоредба е с процесуален характер и има незабавно действие, т. е. прилага се и по отношение на висящите съдебни производства. С процесната виза се променя застрояването в съседен на жалбоподателите имот, но не се създава свързано застрояване по отношение на имота, в който притежават права. В съседния на жалбоподателите имот с процесната виза се променя начина на застрояване от свързано в свободно. Визата е издадена преди изменението на чл. 131 ал.2 т.2 ЗУТ. Единствените относими преходни разпоредби в ЗИДЗУТ са тези на § 80 и § 81, но те касаят висящите към датата на влизане на закона в сила административни производства за изработване на проекти на устройствени планове, поради което са неприложими към висящите съдебни производства. Ето защо, оспорващите нямат активната процесуална легитимация, тъй като няма предвидено свързано застрояване с техния имот. Предвиденото с процесната виза застрояване не представлява свързано застрояване с имота на жалбоподателите. Това обстоятелство изключва хипотезата на чл. 131, ал. 2, т. 2 ЗУТ, в приложимата към момента редакция /ДВ, бр. 16 от 23.02.2021 г./ стесняваща кръга на заинтересуваните лица, която норма като процесуална следва да намери незабавно приложение. В този смисъл е постоянната съдебна практика на ВАС, която приема, че с влизането в сила на изменената норма на т. 2, ал. 2, чл. 131 ЗУТ отпада активната процесуална легитимация по отношение на оспорващите в случай, че няма предвидено свързано застрояване в техните имоти.

От заключението на вещото лице /л. 124/ се установява и безспорно, че не са налице и хипотезите на чл. 131 ал.2 т.3 и т.4 ЗУТ /с визата не се допускат намалени разстояния по смисъла на чл. 131, ал. 2, т. 3 ЗУТ, както и не се променя предназначението на имота/.

Противно на доводите на жалбоподателите, съдът счита, че не е налице и предпоставката на чл. 131, ал. 2, т. 5 ЗУТ. И тук както и при нормата на чл. 131 ал.2 т.2 ЗУТ със Закона за изменение и допълнение /ЗИД/ на ЗУТ /обн., ДВ, бр. 25 от 26.03.2019 г./ разпоредбата на чл. 131, ал. 2, т. 5 от ЗУТ е изменена, като както към датата на подаване на жалбата, така и понастоящем, предвижда, че непосредствено засегнати от предвижданията на подробния устройствен план недвижими имоти са имотите, за които с предвижданията на плана се въвеждат ограничения в режима на застрояване и ползване. Посочената норма е с процесуален характер и има незабавно действие, предвид което при разглеждане на жалбата и преценката за нейната допустимост съдът следва да се съобрази не с редакцията на нормата, действала към момента на издаване на акта /визата/, а със сега действащата редакция на чл. 131, ал. 2, т. 5 от ЗУТ. /В този смисъл О № 3023 от 31.03.2022 г. на ВАС по адм. д. №

2798/2022 г., II отд ВАС/.

Следва да се обсъди дали с процесната виза се въвеждат ограничения в режима на застрояване и ползване на имота на жалбоподателите /чл. 131 ал.2 т.5 ЗУТ/. Последните обосновават правния си интерес с твърдения, че с визата се засяга установеното по план свързано застрояване между техния имот и този на заинтересованите страни, като по същество, отнемайки свързаното застрояване ги лишава от възможност да довършат сградата си до 4 етажното застрояване, или казано по друг начин- тяхната двуетажна сграда е изградена при условията на свързано застрояване /на калкан/, като с издадената виза за свободно застрояване в съседния имот УПИ Х.-1076 отпада възможността да изпълнят действащия за тях план в неговата цялост –жилищна сграда на 4 етажа.

Съдът кредитира заключението на вещото лице само досежно фактическите установявания, но не и относно правните изводи. Процесната виза е издадена на основание Заповед № РД 09-50-264 от 27.05.1997г – ПУП-ПРЗ. Одобрения и влязъл в сила ПРЗ, одобрен с тази заповед от 1997г предвижда свързано застрояване /на калкан/ между двата съседни имота- този на жалбоподателите и на заинтересованите страни. Със Заповед РД 50-02 от 13.01.2000г на кмета на район В. е одобрена поправка на имот пл. № 194 за създаването на нови имоти пл. № 194 и пл. № 1076, както и изменение на регулационния план на парцел XXVI - 194 за създаването на нови парцели XXVI - 194 и XXXIV - 1076 и улица по плана на [населено място]. Собственият на жалбоподателите имот не е включен в обхвата на ПУП – И., одобрен със заповед № РД-50-02/13.01.2000 г. на кмета на район „В.“, Столична община, както и с процесното И. не се променя предназначението на имотите, предмета на плана. С одобрения проект за И. не се променя застроителния план, както и за имота на жалбоподателите не се предвижда ограничения в режима на застрояване и ползване. Вещото лице е категорично в заключението си, че няма данни действащият застроителен план да е изменен /л. 123 от делото/. Предвиденото със заповедта от 1997г свързано застрояване не се изменя със заповедта от 2000г., доколкото същата касае само плана за регулация. Визата е издадена на основание заповедта от 1997г предвиждаща свързано застрояване между имота на жалбоподателите и този на заинтересованите страни. Застрояването в имота на жалбоподателите е предвидено с действащия за имота им ПУП от 1997г. и са реализирали застрояването на регулационната граница. Процесната виза не води до невъзможност от страна на жалбоподателите да реализират предвижданията на плана за застрояване от 1997г за собствения им имот, доколкото след 13.01.2000г /изменението на плана за регулация/ им е било издадено от главния архитект на район „В.“, Столична община, разрешение за строеж № 330/06.10.2000г., с което е разрешено изграждането на строеж „Четири етажна жилищна сграда и общ. пералня - I и II етап“. Разрешението за строеж на жалбоподателите е издадено след разделянето на съседния имот, тоест наличието на регулационна граница между двата новообразувани имота. Процесната виза е издадена на основание одобрения и влязъл в сила план за регулация и застрояване от 1997г, предвиждащ свързано застрояване, при условията на което и жалбоподателите са изградили двуетажната масивна сграда в собствения си имот като първи етап на разрешеното им строителство. Издадената виза е на основание устройствените и застроителни параметри посочени в плана от 1997г, съобразно и който е изградена двуетажната сграда на жалбоподателите. Оспорената виза отбелязва допустимите параметри на застрояване, съобразно плана от 1997, като е и в съответствие с

определеното застрояване в имота на жалбоподателите.

При това положение, с визата не се въвеждат никакви ограничения в режима на застрояване на вече изградената двуетажна сграда, респ. ограничения в ползването по см. на т.5 ал.2 чл.131 ЗУТ. В допълнение следва да се отбележи, и че по адм. д. 1199/ 2022 на ВАС образувано по частна жалба на настоящите жалбоподатели е прието, че не са заинтересовани лица по см. на чл. 131 ЗУТ имащи процесуална легитимация да обжалват цитираната по-горе заповед № РД-50-02/13.01.2000 г. на кмета на район „В.. Евентуалната невъзможност да довършат сградата си до 4 етажното застрояване би могло да е съизмеримо с пораждането на косвен правен интерес от оспорване, но той не е пряк (чл. 147, ал. 1 АПК), и е извън предпоставките на легитимацията според специалната норма на чл. 131 ЗУТ. Визата за проучване и проектиране е изцяло основана на застроителния план от 1997г, съгласно предвижданията на който е и изградена сградата в имота на жалбоподателите. Поради това и с процесната виза не се въвеждат никакви ограничения в режима на застрояване и ползване на имота на жалбоподателите. Както се отбеляза застроителния план не е изменен. Заповедта от 1997г. с която е одобрен ПРЗ не е загубила действие по отношение УПИ на жалбоподателите, поради което и визата не е пречка за довършване, надстрояване на съществуващата сграда.

С оглед горното, жалбата е подадена от лица, извън кръга очертан с императивната разпоредба на чл. 131, ал.2, т.1-5 /т.е. във всичките ѝ хипотези/ от ЗУТ, от което следва да бъде оставена без разглеждане. Процесуалноправният интерес от съдебното обжалване следва да е насочен към премахване на неблагоприятни правни последици, респ. към предотвратяването им или към постигането на благоприятни правни резултати. Във всеки отделен случай релевантно за установяване на процесуалноправния интерес е наличието в правната сфера на жалбоподателите на субективното право или защитения от правото интерес, засегнат с акта. Административният акт следва да засяга правната сфера на жалбоподателите, а не други чужди права. Интересът следва да е личен и пряк, като в случая такъв не е налице доколкото процесната виза установява свободно застрояване, а не свързано, няма промяна в предназначението и намалени отстояния, не се въвеждат ограничения в режима на застрояване и ползване към имота на жалбоподателите.

Следва да се отмени протоколното определение, с което се дава ход по същество; да се остави жалбата без разглеждане и се прекрати производството по адм. дело.

Относно разноските: С оглед изхода на спора, на жалбоподателите не следва да се присъждат разноски. Ответникът претендира юриск.възнаграждение поради което му се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв. определен съгласно чл. 143 ал.3 от АПК, вр чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Заинтересованите страни Н. А. Х. и М. Х. С. също претендират разноски които им се следват по арг. от чл.143 ал.4 от АПК. Процесуалният представител на жалбоподателя Р. И. обаче, прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение в размер на 1200 лева. Предвид, че делото не се отличава с фактическа и правна сложност при сравнение с други дела от този вид, проведено е едно с.з. съдът намира възражението за прекомерност за основателно. Съгласно чл. 8, ал. 2, т.1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за дела по ЗУТ без определен материален интерес възнаграждението

е 900 лв. Ето защо следва да се присъди по-нисък размер на заплатено от заинтересованите страни адвокатско възнаграждение, а именно 900 лв.

Водим от горното, Съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОТМЕНЯ определение от 25.05.2022г с което е даден ход по съществуващото на делото.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на К. Р. И. и Р. И. И. срещу Виза за проучване и проектиране на Многофамилна жилищна сграда в УПИ XXXIV-1076, кв.160, м. „Г. глава“, издадена от Главния архитект на район „В.“ от 30.07.2018 г., по преписка РВТ18-ГР94-2963 / 2018г.

ПРЕКРАТЯВА производството по адм. дело № 9617/ 2021 г. по описа на АССГ.

ОСЪЖДА К. Р. И. и Р. И. И. да заплатят на Столична община сумата 100 /сто /лева, разноски за юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА К. Р. И. и Р. И. И. да заплатят на Н. А. Х. и М. Х. С. сумата от 900 лева. разноски по делото.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд на Р България, в 7 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: